

Choroby Hitlera, czy wiedzieliście że chorował na?

Wódz, kanclerz III Rzeszy, ideolog nazizmu, demagog, dyktator, wielki zbrodniarz, potwór – dziś trudno myśleć o Adolfie Hitlerze w innych kategoriach. Zwolennicy widzieli w nim męża opatrnościowego, wybrańca. A tymczasem był on przecież zwykłym człowiekiem. Posiadał jakąś przeszłość, jakieś dzieciństwo, jakieś upodobania, życie prywatne, kochanki. Podobnie jak inni cierpiał na rozmaite dolegliwości, bo jego ciało miało zwykłą, ludzką konstrukcję. Było ułomne.

Zdrowie Hitlera często było przedmiotem spekulacji. Sugeruje się, że cierpiał na zespół jelita drażliwego, zaburzenia rytmu serca, chorobę Parkinsona, zespół Aspergera, zmiany skórne i szumy uszne. Poza tym miał problemy z zębami. Jego osobisty stomatolog Hugo Blaschke wstawił mu w 1933 roku duży most protetyczny w górnej szczęce, a w 1944 roku ten sam lekarz usunął lewą tylną część tego mostu, by wyleczyć powstałe zapalenie dziąseł, które zbiegło się w czasie z infekcją zatok.

Od połowy 1930 roku Hitler częściowo przeszedł na dietę wegetariańską i mięso jadł tylko okazjonalnie. Zdarzało się też nieraz, że w towarzystwie pokazywał zdjęcia z uboju zwierząt, by nakłonić swoich gości do zmiany przyzwyczajeń. W pobliżu posiadłości Berghof znajdowała się szklarnia, z której dostarczano zawsze świeże owoce i warzywa do rezydencji.

Strach przed rakiem (na który zmarła jego matka) jest najczęściej przytaczanym powodem nawyków żywieniowych Hitlera, choć niektórzy postulują, że jako zagorzały przeciwnik wivisekcji mógł też troszczyć się o prawa zwierząt.

Hitler nie palił i agresywnie promował kampanie antynikotynowe w Niemczech. Gardził też alkoholem.

Syfilis

W ostatnich latach życia Hitler miał drgawki i zaburzenia rytmu serca, które mogły być objawami kiły trzeciorzędowej (późnego stadium). Theodor Morell (specjalista wenerolog) osobisty lekarz wodza wraz z innym doktorem zdiagnozował na początku 1945 roku chorobę, o czym we wspólnym raporcie doniesiono szefowi SS – Heinrichowi Himmlerowi.

Niektórzy historycy zwracają uwagę na to, jak wiele uwagi w swojej książce „Mein Kampf” Hitler poświęcił syfilisowi, nazywając go żydowską chorobą. Te wzmianki są

podstawą spekulacji, że sam mógł cierpieć na miłosną ospę. Jednak warto pamiętać, że już postromantyczny ruch volkistowski kojarzył Żydów ze schorzeniami takimi jak kiła.

Niezależnie od rzeczywistego stanu zainfekowania krętkiem bladym Hitler żył w ciągłym strachu przed chorobą.

Znany lekarz Felix Kersten w 1942 roku widział podobno tajny 26-stronicowy raport, z którego wynikało, że Hitler zaraził się syfilisem w młodości (prawdopodobnie od wiedeńskiej prostytutki) i był leczony na tę chorobę w szpitalu w Pasewalku.

W 1937 roku pierwsze symptomy późnego stadium kiły dały o sobie znać, zaś na początku 1942 roku zaczął ujawniać się wiąd rdzenia kręgowego. W tym czasie terapią Hitlera zajmował się Morell. Choroba wodza była tajemnicą państwową, a w treść raportu wtajemniczono jedynie Martina Bormanna i Hermana Göringa.

Monorchizm

Przypuszcza się, że Hitler mógł cierpieć na monorchizm, czyli brak jednego jądra.

Johan Jambor, który w czasie I wojny światowej służył w armii jako sanitariusz opowiedział o tej przypadłości pewnemu polskiemu księdzu. Historię Jambora wynoszącego rannego z pola bitwy pod Bapaume zarejestrowano na taśmie magnetofonowej. Została ona odkryta dopiero w 2008 roku. Z zeznań naocznego świadka wydarzeń wynika, że bomba okaleczyła Hitlera, urywając mu jądro.

W ciągu życia Hitlera badało wielu lekarzy i nie istnieją żadne medyczne wzmianki o wstydlwym uszkodzeniu ciała, jakkolwiek wiadomo, że w 1916 roku był on ranny i to w okolicach pachwiny.

Choroba Parkinsona

Niektóre kadry z kroniki filmowej ujawniają drżenie rąk i powłóczysty chód – oznaki, które mogłyby wskazywać na rozwijające się u Hitlera zwyrodnienie. Morell podawał dyktatorowi typowe powszechnie stosowane w tamtych czasach leki przeciwko tej chorobie.

Również Ernst-Günther Schenck jako lekarz pogotowia pracujący w Kancelarii Rzeszy twierdził, że wódz mógł cierpieć na chorobę Parkinsona. Jego relacja wydaje się jednak mało wiarygodna, gdyż diagnozę stawiał, gdy był przemęczony i zestresowany.

Inne schorzenia

Od lat 30. Hitler cierpiał na chroniczne bóle brzucha (zapewne efekt zespołu jelita drażliwego) oraz bóle głowy. W 1936 roku z jego krtani usunięto niegroźne polipy. Miał egzemę na nogach, problemy z płucami i bardzo słaby wzrok (po porażeniu nerwu wzrokowego gazami bojowymi w 1918 roku). W sytuacjach prywatnych, tylko wśród najbliższych współpracowników do przeglądania map i dokumentów używał lupy. Publicznie wiadomość o problemach ze wzrokiem skrzętnie ukrywano.

W czasie zamachu 20 lipca 1944 roku doznał pęknięcia błony bębenkowej, ale szumy uszne miały prawdopodobnie podłoże endogenne.

Około 1936 roku osobistym lekarzem Hitlera został Theo Morell, specjalista wenerolog, którego jednak wielu uważało za konowata i szarlatana. Jako zwolennik medycyny niekonwencjonalnej, bez skrupułów używał środków powszechnie uznawanych za szkodliwe, a nawet zabójcze (strychnina).

To ten gruby, nie dbający o higienę medyk serwował kanclerzowi tajemnicze mikstury, napary, syropy, mieszanki leków i zastrzyków. Podobno codziennie Hitler łykał kilkadziesiąt pigułek, w których składzie były narkotyki (kokaina, amfetamina). Zażywał też środki nasenne, na przeczyszczenie oraz zastrzyki z hormonów (Testoviron) na potencję.

W asortymencie środków i „wynałazków” zalecanych przez Morella znajdowały się też bycze jądra, trzustka, mózg, wyciągi z serca i wątroby. Wśród nietypowych metod pojawiła się kuracja na bóle jelit z herbaty rumiankowej podawanej doodbytniczo oraz dolegliwości żołądkowe leczone toksycznym smarem do czyszczenia luf karabinowych.

Hitler ślepo wierzył swojemu „nadwornemu” medykowi i nikt (nawet inni specjaliści) nie byli w stanie tego zaufania podważyć.

Niektórzy badacze uważają, że Hitler uzależnił się od narkotyków, leków i cierpiał na psychozę maniakalno-depresyjną. Inni postulują, że był psychopata.

Dziś możemy zastanawiać się, w jakim stopniu stan zdrowia Führera miał wpływ na podejmowane przez niego decyzje i historię świata.